

IBDIS | We know
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAROUX, HARLEY

Her soul for revenge / Harley Laroux. - București :
Midnight Books, 2026
ISBN 978-630-6546-47-3
821.111

Aceasta e o operă de ficțiune. Toate numele, personajele, locurile și întâmplările sunt produsul imaginației autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, în viață sau decedate, e pur întâmplătoare.

Traducător: **Camelia Ghioc**
Redactori: **Mihaela Savu, Crenguța Nicolae**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

HER SOUL FOR REVENGE

Copyright © 2021 Harley Laroux
Romanian edition published by arrangement with Harley Laroux,
Weaver Literary Agency, and Corto Literary d.o.o.
All rights reserved.

© Midnight Books 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

HARLEY LAROUX

HER SOUL FOR REVENGE

TRILOGIA
SUFLETELOR
#2

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2026

Juniper

Bunicul îmi spunea să nu răspund niciodată dacă mă aud strigată pe nume din pădure. Nu conta dacă părea că mă strigă mama, fratele sau chiar cea mai bună prietenă. Îmi întipărise regula în minte încă de când eram mică, abia destul de mare ca să umblu prin curte, darămite prin pădure.

„Dacă pădurea te strigă, nu răspunde. Fugi.”

Nu mi-a explicat niciodată de ce. Nu era nevoie. Regula aceea mi-a rămas întipărită în minte până în adolescență. De fiecare dată când mergeam cu bicicleta pe drumul șerpuit, cu copacii trecând în viteză pe lângă mine pe ambele părți, ascultam crengile trosnind și acele de pin foșnind. Uneori îmi imaginam că îmi aud numele strigat și pedalam mai repede, cu inima bătând nebu-nește, până ajungeam la școală și eram în siguranță, în spatele gardului de fier care împrejmuia campusul.

Tata spunea că erau numai prostii. „Nu-i nimic în pădurile astea pe care să nu-l poți omori”, zicea el. „Nu uita asta, Juniper! Doar ai grijă să-ți păstrezi cumpătul. Nu umbla aiurea după lăsarea întinericului.”

Oricine trăia în Abelaum avea o convingere puternică legată de pădure: când e bine să ieși din casă, când e bine să mergi în drumeții, când e bine să-ți încui ușile. Fiecare o spunea puțin diferit, dar convingerea generală era aceeași: pădurea nu era un loc sigur.

Amenințarea, oricare ar fi fost ea, nu era niciodată rostită. Pini dădeau un sentiment general de neliniște; genul de senzație care făcea oamenii să evite anumite poteci și anumite drumuri. Bătrânii făceau mici talismane din crenguțe, sfoară și oase de pește, pe care le agățau afară, lângă casă sau pe la marginile curții. Bunicul le pune pe stâlpii gardului, în jurul câmpului unde pășteau caii, chiar unde începeau copacii.

Și, chiar și așa, într-un an, una dintre iepe a dispărut. După aceea, le băga întotdeauna în grajd pe timpul nopții.

Pe la cincisprezece ani, mi-am dat seama că poveștile superstițioase erau bune doar ca să sperie copiii. Dacă o luam cu bicicleta pe șosea, din campingul de rulote unde locuiam aveam de mers aproape șase kilometri și jumătate până la școală. Dar, dacă o tăiam prin pădure, erau mai puțin de doi kilometri și jumătate. Am început să o iau pe scurtătură când aveam paisprezece ani, pedălând cât puteam de repede printre copaci.

Nu-mi era frică de pădure. Dar cumva mi se părea o greșală să stau prea mult sub copaci, ca și cum, cu cât rămâneam mai mult în prezența lor, cu atât se enervau mai tare că eram acolo. Treceam în viteză și nu zăboveam. Nu avea rost să-mi forțez norocul.

Chiar dacă o luam pe scurtătură, întârziem de obicei la școală, mai ales când mama se certa toată noaptea cu iubitul ei și țipau prea tare ca să dorm.

Micul meu dejun era o băutură energizantă luată din fundul frigiderului, pe care am dat-o pe gât pe hol, așteptând să sune clopoțelul pentru prânz. Ratasem complet primele trei ore și nu aveam de gând să intru la domnul Thorne la jumătatea orei și să fiu pedepsită cu încă o predică.

S-a sunat și m-am strecurat în nișa de lângă doza-toarele de apă, în timp ce mulțimea de elevi se revărsa pe

coridoare. Într-un final, am zărit coada ridicată, șatenă, a Victoriei, îndepărtându-se săltat și am luat-o la fugă prin mulțime ca să o prind din urmă.

— Fată, iar ai întârziat? a spus Victoria privindu-mă cu ochi mari. Zău că domnul Thorne o să ajungă să o sune iar pe maică-ta.

Am ridicat din umeri.

— De parcă răspunde vreodată la telefon. Cred că i-au deconectat numărul.

Am înghiontit-o nerăbdătoare.

— Deeeeci? Ai adus-o?

— \$\$\$\$\$\$.

A aruncat rapid o privire în jur, apoi, când am ieșit în zona cu mese, a băgat mâna în poșetă și a scos o pungă de plastic cu fermoar, ținând-o jos, ca să îmi arate pătratul mic de folie împăturită dinăuntru.

Am zâmbit larg amândouă și ea a intonat vesel:

— E aproape timpul pentru o mică excursie cu Lucy!

Băncile împrăstiate pe gazon erau aproape pline. Soarele strălucea, câțiva nori pufoși pluteau leneș pe cerul albastru – vreme neobișnuit de plăcută pentru octombrie. Ne-am strecurat printre mese în timp ce Victoria se tot întreba dacă să ieșim din campus ca să ne luăm o cafea cu gheață. Dar altă conversație mi-a atras atenția, mai mult decât dilema ei legată de cafea.

— Pe-aici e o întreagă rețea de tunele miniere, frate. Cine știe, poate sunt chiar sub picioarele noastre. Nimeni nu știe cât de adânc ajung.

S-au auzit râsete neliniștite și l-am zărit pe fratele geamăn al Victoriei, Jeremiah, în centrul atenției celor două eleve transferate de curând, care îi sorb fiecare cuvânt.

— Dar de la asta s-a tras toată nenorocirea — au săpat prea adânc în vechea mină de argint. Au dat de un sistem de râuri subterane și întreaga mină s-a inundat. Plafoanele s-au prăbușit și au prins înăuntru majoritatea muncitorilor.

— Doamne ferește! a murmurat una dintre fete.

Furculița cu îmbucătura de mâncare i-a rămas suspendată în aer, prea absorbită de povestea lui Jeremiah ca să mai mănânce.

— Deci sunt toți încă acolo? a întrebat cealaltă fată. Gen, nu i-au scos?

— Doar trei au ieșit vii, a spus Jeremiah sumbru. Au supraviețuit două săptămâni mâncând cadavrele prietenilor lor.

— Cââââh! au țipat amândouă fetele, iar eu m-am pregătit să-l fac pe Jeremiah să tragă și el o sperietură zdravănă și m-am furișat în spatele lui.

S-a aplecat înainte, coborând vocea pentru efect, iar Victoria s-a uitat la mine și a dat ochii peste cap.

— Dar minerii au spus că au supraviețuit din *alt* motiv, a murmurat el, și publicul a încremenit, așteptând cu nervii întinși. Legenda spune că, atunci când au săpat mina, au trezit ceva foarte vechi și puternic. Unii spun că era un monstru. Dar minerii ziceau că era un Zeu, un Zeu care le-a oferit îndurare, în schimbul...

— Termină odată cu poveștile horror de foc de tabără! am strigat, apucându-l de umeri.

Jeremiah a fost cât pe ce să își verse sucul și am fost ținta mai multor priviri nemulțumite din partea publicului său. Victoria s-a așezat pe banca de vizavi și le-a zâmbit fetelor în stilul ei special, făcându-le să plece în grabă.

Nimeni nu se punea cu Victoria. Și nici cu Jeremiah, de altfel. Tatăl lor, Kent Hadleigh, era un donator important, după care, datorită generozității lui, fusese

numită o întreagă aripă a liceului, așa că Victoria și Jeremiah puteau face orice le trecea prin cap.

Nu știam de ce voiau să fie prieteni cu mine, mai ales că nu mă pricepeam deloc să îmi fac prieteni. Majoritatea oamenilor mă considerau o scorpie, fie pentru că mă călcase pe nervi la un moment dat, fie pentru că vorbiseră cu cineva care mă călcase pe nervi. Renumele de scorpie și reputația de petrecăreață erau cam singurele lucruri pe care le aveam în comun cu Victoria.

Dar ea avea mereu intrare la un furnizor, indiferent ce încercam să fac rost, iar familia ei era foarte generoasă cu banii. Anul trecut, mama ei m-a luat să-mi cumpere haine noi când și-a dat seama că încă purtam pantofi găuriți.

— Fir-ar a dracului, chiar trebuia să mă faultezi așa? a gemut din rărunchi Jeremiah. Aveam de gând să le iau numerele amândurora!

— Vai, nu, Jeremiah s-ar putea să rateze ceva păsărică, a spus Victoria, cu vocea încărcată de tristețe prefăcută, în timp ce își scotea oglinda și își reaplica luciul de buze. Ce tragedie!

S-a oprit, iar privirea i s-a fixat dincolo de mine, peste umărul meu.

— O, Doamne! Ciudata, drept în față.

— Salut.

M-am întors. Everly Hadleigh stătea în spatele meu, părul ei lung și blond încadrându-i fața ca o coamă înfioată. De obicei își petrecea timpul cu puștimea de la arte și purta un sarafan negru lălău, cu stropi de vopsea albă pe fustă. Își ținea mâinile împreunate la spate și avea vocea atât de scăzută, încât abia o auzeam peste zumzetul conversațiilor din jur.

Victoria a plesnit din buze, privind în jur.

— Tu ai *auzit* ceva, Juniper? Sau bate vântul pe aici?

Am râs, dar m-am simțit prost că am făcut asta. Nu aveam nimic cu Everly. Era ciudată rău de tot și mult prea delicată ca să fim vreodată prietene, dar Victoria o *ura*. Știam de ce, bineînțeles. Toată lumea știa.

— Pot să împrumut niște bani? a spus Everly, cu voce și mai scăzută. Meredith a uitat dimineață să-mi dea bani pentru prânz.

— Știi ce? Mama are multe pe cap, a spus Victoria, scotocind prin poșetă. La urma urmei, atenția ei tinde să fie îndreptată asupra copiilor ei.

Am tresărit. Doamna Hadleigh – Meredith – nu era mama lui Everly. Când cineva atât de important precum Kent avea o aventură cu propria secretară, zvonurile nu aveau cum să nu se răspândească. Când din acea aventură se naștea un copil, era și mai rău. Lumea spunea că mama lui Everly era labilă psihic și de aceea Everly locuia cu Kent și Meredith.

Dar mama ei încă mai lucra la Societatea Istorică, împreună cu Kent. Niciodată nu reușisem să înțeleg cum funcționa treaba, dar nu eram genul care să judece situațiile familiale ciudate ale altora. Nu e ca și cum a mea era mai grozavă.

— Te rog?

Everly și-a tras părul peste umăr, apoi degetele ei au început să își facă de lucru cu rochia.

— O să-mi iau ceva de la automat.

— Uf, *bine*, a mârâit Victoria, scoțând o bancnotă de cinci dolari din portofel.

I-a întins-o, dar exact când Everly a dat să o ia, a tras-o înapoi. Everly a oftat, lăsându-și umerii în jos.

— O să-ți fac tema la matematică, a spus ea. O săptămână.

Victoria a zâmbit, ducându-și teatral o mână la inimă înainte să-i dea în sfârșit banii.

— Dar, vai, Ev, ce drăguț din partea ta să te oferi!

Zâmbetul i-a dispărut în clipa în care Everly s-a întors cu spatele.

— Apropo, Jerry, iau eu mașina mai târziu.

Când Jeremiah s-a uitat urât la ea, i-am furat câteva chipsuri din farfurie.

— Ăă, ba nu, eu și Brendon ne ducem la Hyper Bowl.

— Atunci te poate duce Brendon, a ridicat Victoria din umeri.

— Nici vorbă, ai luat mașina data trecută! Spune-i mamei să te ducă!

— Jerry, iau mașina, cu sau fără tine în portbagaj.

În ciuda unei certe care s-a întins pe tot restul pauzei de prânz, am luat noi mașina în acea după-amiază fără să fie nevoie să-l omorâm pe Jeremiah.

— Unde i-ai spus mamei tale că mergi? a întrebat Victoria, dând muzica mai încet, cât să putem vorbi.

O lăsasem pe ea să aleagă locul unde aveam să luăm LSD în seara asta, iar ea conducea spre nord, de-a lungul golfului, acolo unde copacii erau deși și casele tot mai rare. Eu eram de părere că, pentru prima noastră experiență, ar fi fost mai bine să stăm la un hotel sau la un prieten, dar ea insista că afară avea să fie mai „magic”.

— Mama o să fie mahmură cel puțin până mâine, am spus. N-ar observa nici dacă aș lipsi o săptămână.

— Norocoaso, a boscorodit Victoria. Mama e cu ochii pe mine ca un vultur. I-am spus că rămânem peste noapte la Kim.

Victoria a ieșit cu BMW-ul X5 de pe asfalt și a intrat pe un drum îngust de țară, desfundat. Solul era acoperit de un covor de mușchi verde aprins, cu ferigi crescute în pâlcuri în jurul buștenilor căzuți și al rădăcinilor masive. A parcat, a coborât geamurile, a deschis trapa și a oprit motorul. Nu se mai auzeau decât sunetele pădurii: vântul printre copaci, cântecul păsărilor, scârțâitul crengilor de deasupra.

— Aici, a spus ea. E perfect.

Nu știam prea sigur când a început să-și facă efectul LSD-ul. Timpul își pierduse sensul undeva între momentul în care am pus pătrățelul pe limbă și clipa în care culorile din jurul meu au început să se topească unele în altele într-un amalgam bizar. „You Are a Memory” de la Message to Bears se auzea din telefonul meu și puteam să jur că melodia durase o veșnicie. Ore și ore.

Am coborât din mașină și, când mi-am întins brațele spre cer, eram sigură că pot atinge norii. Când m-am cățărat pe un copac prăbușit, am simțit sub degete fiecare trosnet al scoarței uscate. Aerul era incredibil de efervescent – efervescent ca un suc prea acidulat –, și senzația m-a făcut să chicotesc. Apoi am continuat să chicotesc, pentru că nu mă puteam opri și tot ce priveam îmi sporea amuzamentul.

— Simți?

Vocea Victoriei suna ca o înregistrare care rulează prea încet, iar asta m-a făcut să râd și mai tare. Am dat din cap și am râs, am râs și am dat din cap și a început să râdă și ea.

Timpul continua să se schimbe. Îl puteam măsura în pași, în respirații. Îl puteam măsura în acele valuri ciudate care îmi urcau în piept, strânse ca o chingă, dar umplându-mă ca aerul sub aripile unei păsări. Drogul

își făcea efectul în valuri, dar acele valuri țineau oare minute? Ore? Eternități?

Soarele coborâse, iar eu stăteam întinsă în iarbă, privind caleidoscopul de copaci de deasupra, pe fundalul unui cer roz-pal. Totul se vălurea, se scurgea și se transforma.

Fața Victoriei a apărut deasupra mea. Arăta ciudat, dar *totul* arăta foarte ciudat.

— Juniper, ar trebui să mergem la o plimbare.

Am clătinat din cap. Speram că vedea și ea: culorile, vârtejul, cum totul *respira*. Mi-a întins mâna și mi-a trecut prin minte gândul amuzant că mâna și capul ei nu erau deloc conectate.

— Hai să ne plimbăm. Vino. Vreau să-ți arăt ceva.

Voiam să rămân întinsă în iarbă până când creștea peste mine, până deveneam ca bradul prăbușit, acoperit de licheni și mici petice de mușchi. Dar Victoria mă trăgea în sus, așa că am luat-o de mână și am mers după ea, târșându-mi picioarele, intrând și mai adânc în pădure.

Soarele apusese. Lumina era cenușie, iar norii umpleau cerul. M-am uitat la ceas pentru prima dată după o veșnicie, dar cifrele nu aveau sens. Erau doar semne digitale pe un ecran, încețoșate și ciudat de tridimensionale, de parcă aș fi putut să le mângâi muchiile cu degetele. Mi-am lăsat mâna jos în grabă și în clipa aceea am văzut unde mă ducea Victoria.

— Nu avem voie aici, am spus, văzând vechile turle ale Catedralei Sf. Tadeu în fața noastră, înălțându-se dintr-oarecui copaci.

Cu mintea limpede, nu mi-ar fi fost niciodată frică de locul ăsta. Legende din jurul lui erau doar atât: povești vechi, inventate. Vopseaua de pe exterior se decojise de mult, lăsând lemnul întunecat și pătat de umezeală. Din scândurile vechi creșteau licheni și ciuperci.